

vide, at saa snart det drejer sig om at gøre selv det mindste Indgreb i Rentens Størrelse, saa tager denne lille Lov Reservation med Hensyn til de daværende Rentenydere. Der var i Loven Tale om visse Personer, som i Mellemtiden mellem Indgivelsen af deres Ansøgning om Invaliditeten og Tilkendelsen af Renten havde oppebaaret noget i Aldersunderstøttelse eller Aldersrente, og saa indeholder Loven Bestemmelse om, at i saa Tilfælde skal Aldersrenten trækkes fra, naar de senere faar tilkendt Invalidrente, da de ikke skal have dobbelt Rente. Men selv et saa billigt Krav som dette har man kviet sig ved at opstille med Hensyn til de daværende Rentenydere, som blev undtaget fra Lovens Bestemmelse. Der findes jo tillige Bestemmelser i denne Tillægslov, som gaar ud paa at betage Personer, som ikke er kvalificerede til at raade over Invalidrenten — særlig aandsvage —, Retten til fremtidig at raade over den. Der betænkte man sig ikke paa at anvende de nye Raadighedsregler ogsaa paa de daværende Rentenydere, men her er ikke Tale om at tage en Ret fra dem, men kun om at sørge for, at deres Rente bliver bestyret paa den rette Maade, noget, man er berettiget til at gøre overfor umyndige og andre Personer, der ikke kan være deres egen Værge.

Jeg fremhæver dette for at vise, at da man skred til den lille Revision i 1924, respekterede man fuldt ud de daværende Rentenyderes Ret, saa snart det drejede sig om at formindske Renten. Det er min fulde Overbevisning, at det vil det høje Folketing ogsaa gøre denne Gang. Uanset hvilken Skikkelse den nye Lov faar, vil man holde fast paa Retsprincippet, at de nuværende Rentenyderes Rente maa ikke røres. Efter min Mening maa heller ikke Renten ændres for de Invaliders Vedkommende, som rettidig indgiver Ansøgning.

Det foreliggende Lovforslag kan man betragte under tre Synspunkter: det juridiske, det moralske eller Billighedssynspunktet og det økonomiske Synspunkt. Det er naturligt, at jeg gør nogle Bemærkninger om det juridiske Synspunkt, som jeg særlig drog frem ved første Behandling af denne Sag. Hvad der senere er fremkommet vedrørende det juridiske, har paa ingen Maade svækket min Overbevisning, tværtimod paa flere Punkter bestyrket den, idet der er kommet nye Momenter frem, som jeg lejlighedsvis skal nævne.

Det er givet, at der mellem Jurister er delte Meninger om det juridiske Spørgsmaal, saaledes som man ofte ser det i

vanskelige Spørgsmaal. Jeg behøver bare at nævne Kolindsund-Sagen eller Valglovs-sagen for nylig eller Lensloven. Det er ikke blot mellem Historikere, søm vi ser det i disse Dage, at Videnskabsmændene kan forkætre hinandens Anskuelse og være ganske uenige. Det kan ogsaa ske mellem Jurister, og der er en særlig Grund til, at Menerne blandt Jurister om det her foreliggende Spørgsmaal kan være delte. Det er denne, at det her drejer sig om den rette Forstaaelse af Lovens Ord og Hensigt. Der er Tale om et Fortolkningsspørgsmaal, eller jeg kunde maaske ogsaa kalde det et Bortfortolkningsspørgsmaal, eller rettere sagt om to forskellige Hovedspørgsmaal.

Det ene er: foreligger her en Forsørgelse eller en Forsikring? Loven siger klart en Forsikring, men kan man ikke bortfortolke dette, saa at det bliver til en Forsørgelse, og behandle hele Sagen derefter? Det andet Hovedspørgsmaal er: hvad betyder den Statsgaranti, man har givet Invaliderne i den nuværende Lovs § 10? Nogle siger, at den betyder ikke andet end en Statsgaranti for, at de Midler, der kommer ind i Invalidforsikringsfonden, bliver til Stede, at de ikke bliver sat over Styr. Andre derimod siger: nej, den betyder, at man, som der staar i Loven, garanterer Invaliderne den dem tilkommende Rente, at de vil faa deres Penge.

Der staar udtrykkelig i § 10: „Den Invalidrente, der i Overensstemmelse med nærværende Lov tilkommer de forsikrede, garanteres af Statskassen.“ Jeg har set, at der er fremkommet, navnlig fra Professor Berlin, den Fortolkning, at Udtrykket „nærværende Lov“ slet ikke skal betyde Loven af 1921, men Loven, som denne til enhver Tid maatte være affattet, saa at der ikke er Tale om at garantere et bestemt Beløb, 800 Kr., men kun om at garantere det, som Staten til enhver Tid fandt paa at fastsætte. Jeg maa sige, at selv om man undertiden kan forstaa „nærværende Lov“ paa en saadan Maade, er det efter min Mening en meget tvungen Forstaaelse at anvende her, og den bliver saa meget mere tvungen, som Loven i en foregaaende Paragraf, § 4, siger, at Invalidrenten „efter denne Lov“ udgør 800 Kr. Maa jeg spørge: skal dette ogsaa betyde Loven, som den til enhver Tid maatte være affattet? Nej, selvfølgelig ikke. Det kan være, at senere Ændringer forhøjer eller formindsker Invalidrenten, saa at i § 4 betyder Ordene „denne Lov“ Loven af 1921.

Jeg ser da ikke rettere end, at naar der